

ЯКІСТЬ “КОШТУЄ” ВАЖКОЇ ПРАЦІ

помогою техніки.

– До речі, – додає Олег Ярош, – запланована модернізація дрезини, на якій я працюю. Вона буде здійснюватися на Івано-Франківському локомотиворемонтному заводі. Передбачається розширити кабіну дрезини, щоб можна було перевозити бригаду із шести осіб, бо зараз кабіна розрахована тільки на машиніста і помічника. А решта працівників знаходяться на відкритій платформі.

“Я не шкодую, що обрала фах колійника”

Інженер-землепорядник Чортківської дистанції колії Тетяна Дорошенко належить до наймолодшого покоління, яке працює в Чортківській дистанції колії. У розмові з нами Тетяна призналась, що, незважаючи на всі переконання батьків здобути професію економіста чи бухгалтера, вона зробила своєму, бо хотіла бути залізничницею.

– Це в мене ще з дитинства, коли їздила від бабусі з Херсона до бабусі в Тернопіль поїздами і завжди спостерігала за провідниками, – розповідає Тетяна Дорошенко. – Але обставини склалися так, що я стала не провідником, а колійником, і у 2005 році після закінчення Чернівецького технікуму залізничного транспорту прийшла працювати в Чортківську дистанцію колії. Разом зі мною – і чотири одногрупники. Спочатку працювала інженером виробничо-технічного відділу, а згодом перейшла на посаду інженера-землепорядника. Зараз землепорядником нелегко працювати – є багато спірних питань, часто буваю в органах місцевого самоврядування, спілкуюсь із працівниками районних та обласних земельних відділів і бачу, що, окрім залізниці, мало де є порядок і дисципліна.

Я полюбила свій колектив, у виробничо-технічному відділі панують взаєморозуміння та взаємовиручка. За ті роки, відколи я працюю в дистанції колії, колектив омолодився, у нас зараз багато молодих спеціалістів. Я вдячна начальнику виробничо-технічного відділу Світлані Євгенівні Чурі за допомогу й наставництво, бо в технікумі нас не вчили як працювати з документацією. Під час виробничої практики були переважно на колії. Світлана Євгенівна вчила правильно вести документацію. Та, власне, я досі вчуся. Багато чого не знаю, і доводиться звертатися до більш досвідчених фахівців.

Мої одногрупники працюють на посадах монтера колії, майстра дільниці, інспектором з кадрів, тож постійно спілкуюсь із ними.

Під час відраджень в Тернопіль я познайомилась із своїм майбутнім чоловіком – Володимиром Дорошенком, який працював оператором дефектоскопного візка. Сіли поруч у поїзді, розговорились, виявилось, що працюємо в одній дистанції колії. Він почав працювати у 2002 році, спочатку монтером колії. Зараз – майстер цеху дефектоскопії. Так само, як і я, закінчив Чернівецький технікум залізничного транспорту.

Почали зустрічатись і два роки тому одружились. Приємною несподіванкою став для нас посадовий оклад як допомога молодій сім'ї з нагоди одруження, і ми вдячні керівництву залізниці, дорпрофсожу та дистанції колії за цю допомогу. Крім того, за “смішну” суму ми відпочили в пансіонаті “Львівський залізничник” і нам там дуже сподобалось. Хочеться, щоб на залізниці відновилось спорудження житла для молодих спеціалістів, адже залізничники більшу частину свого життя проводять на роботі, тож хочеться мати власне житло, щоб було відпочити після роботи.

Я та усі мої колеги віддаємо належне

керівництву дистанції колії та залізниці за те, що минулий 2009 рік ми зустріли вже в теплих кабінетах.

– Вам зараз 24 роки, отже, через 30 років, коли дистанції виповниться 100, що б хотіли побажати тим людям, які почали або починатимуть свою працю в дистанції?

– Насамперед, хочу побажати здоров'я. Бо робота, часом, потребує багато сил та нервів, а також прислухатись до порад досвідчених фахівців. А ще я б хотіла, щоб мої послідовники вчилися і у вищих навчальних закладах, здобували фахову освіту, і щоб їм було набагато легше працювати в дистанції.

Хочу зауважити, що в жодній іншій незалізничній установі, де мені доводиться бути по роботі, нема такого ставлення до ветеранів, пенсіонерів, як у нас. Приємно, що на залізниці живе добра традиція турбуватися про ветеранів. Я б хотіла, щоб вона продовжувалась і надалі.

“Профком постійно співпрацює з адміністрацією дистанції”

Напевно, багатьом учасникам конференції трудового колективу залізниці за підсумками виконання колдоговору запам'ятався виступ **голови профкому Чортківської дистанції колії, інженера виробничо-технічного відділу Любові Луцинської**, в якому, зокрема, йшлося про поліпшення умов праці та побуту.

– Так, профком постійно співпрацює з адміністрацією дистанції, – наголошує Любов Богданівна. – Не хочу хвалитись, але коли якісь питання виникають, то ми, не відкладаючи, обговорюємо шляхи їх вирішення, щоб люди були задоволені. Спільно стараємось, щоб всі працівники були забезпечені спецодегмою та спецвзуттям, кімнатами приймання їжі, щоб мали де просушити одяг, бо колійникам доводиться працювати на вулиці в спеку, холод і дощ. Спекотного літа старались забезпечувати питною водою колійників, які працювали на перегонах, а коли тривали ремонтні роботи на колії взимку, то привозили мотовозом гарячий чай.

Я добре знаю, що таке робота монтера колії, бо сама починала з цієї посади 21 рік тому, після закінчення Чернівецького технікуму залізничного транспорту. Моя бабуся Євстахівна Бойчук 30 років відпрацювала монтером колії. Дуже відповідально ставилась до роботи. Щоправда, приходила додому дуже втомлена, адже працювати доводилось нарівні з чоловіками. Але за характером вона весела, і це допомагало їй справлятися з нелегкою роботою. Я успадкувала її характер, і це теж допомагає мені в житті.

Пригадую, як бабуся вдосвіта вставала і поспішала на роботу: “Нині в нас середній ремонт колії і не дай, Боже, запізнитись на п'ять хвилин, бо машина не буде чекати”. Я ще була мала, залишалась вдома і мусила корову пасти.

Нині моїй бабусі вже 78 років, нелегка праця далась взнаки, їй важко ходити, бо дуже болять ноги. Через це й не змогла прийти на святкування 70-річчя дистанції.

Моя мама – Надія Михайлівна Сиротюк працювала секретарем, техніком у виробничо-технічному відділі, а потім – комірником. Дідусі мої – теж залізничники, у нас династія колійників.

А щодо моєї роботи на посаді голови профкому, то хочу зауважити, що мені дуже приємно працювати із дорпрофсожем. Зокрема, коли ми облаштовували пункт обігріву на станції Хоростків, голова нашої профспілкової організації Андрій Сенишин допоміг нам із коштами для закупівлі холодильника, мікрохвильової печі, цікавився, чи люди забезпечені всім необхідним на оновленому пункті обігріву.

Попрацювавши монтером колії, я добре розумію, наскільки нелегка ця праця. І горджусь, що я – колійник, адже колія – це основа залізниці. Фактично я виросла в цій дистанції і вже 21 рік працюю тут. Коли ми готувались до відзначення 70-річчя дистанції, мала нагоду поспілкуватись із людьми, які працювали тут в різні роки. Разом згадували минуле та говорили про сучасне.

– Вас обрали головою профкому дистанції колії. Чому ви навчилися, працюючи на цій посаді?

– Головою профкому я уже п'ятий рік. Звичайно, важко було спочатку: і документацію вести, і з людьми спілкуватись, і вирішувати різні питання. Особливо непросто кожного вислухати і хоча б чимось зарадити. Але допомагали і начальник дистанції, і голова теркому, і працівники дорпрофсожу, і особисто Андрій Андрійович Сенишин.

Коли дистанція готувалась до виїзного засідання балансової комісії служби колії, дорпрофсож виділив профкому дистанції кошти для облаштування кабінету профкому. У профком приходять люди з різними питаннями, здебільшого проблемними. І дуже важливо, як вони будуть почуватись в кабінеті профкому: спокійно посидять на

зручному кріслі, зберуться з думками...

Спілкуючись із колійниками Чортківської дистанції колії теперішніми і колишніми, мимоволі відчували, що ті, хто нині на пенсії, по-доброму заздять своїм наступникам. Для прикладу, 83-річна Євгенія Антонівна Шимоняк, яка майже сорок років працювала бухгалтером по матеріалах і з якою ми познайомились на святкуванні 70-річчя Чортківської дистанції колії, зауважила: “У дистанції відбулися величезні зміни. Тепер тут царство – теплі кабінети, комп'ютери, а нам свого часу доводилось сидіти на одній табуретці. Але працювали ми ретельно. Дистанція завжди мала прибуток”.

Шляховий майстер першої дільниці Михайло Романович Курилюк, який відпрацював у дистанції половину її віку, переконаний, що молодь повинна брати приклад з ветеранів, зокрема, Василя Великого, який у пенсійному віці очолював колону, і все тут “горіло”, все виконувалось на “відмінно”. А ще він нагадав, що дуже багато залежить від того, хто очолює колектив дистанції. Не хочу образити колишніх керівників, у різні роки вони всі зробили свій внесок у розвиток господарства дистанції, але з теперішнім керівником дистанції чортківським колійникам пощастило. У цьому кожен може переконавшись, побувавши в дистанції.

**Орися ТЕСЛЮК
Фото Ігоря ПАРАЩАКА**

Продовження теми на 6 стор.

